

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA		Letna naročnina, Italija	Lir 19.000
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177		Letna inozemstvo	Lir. 30.000
PODUREDNIŠTVO		Letna inozemstvo, USA dol.	28
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646		Poštno čekovni račun: št. 24/12410	

Leto XXXIV. - Štev. 32 (1716)

Gorica - četrtek, 26. avgusta 1982 - Trst

Posamezna številka Lir 400

CERKEV ZA KULTURO

Drugi vatikanski koncil je začel nekaj »Svetovni dialog«. Iz te osnovne misli so nastajala tajništva. Najprej Tajništvo za zedinjenje kristjanov. Sledilo je Tajništvo za nekristjane, nato Tajništvo za neverne. Letos je papež Janez Pavel II. s pismom kardinalu Casaroliju, z dne 20. maja ustanovil Papeški svet za kulturo.

Tudi misel za ustanovitev tega Sveta je nastala pravzaprav že na koncilu. V dokumentu Gaudium et spes je bil govor tudi o kulturi. Potem so se že za Pavla VI. ponavljale misli, kolike važnosti je spoštovanje sleherne kulture in sodelovanje vseh kultur za humaniziranje človeštva, za evangelizacijo vseh kultur. V dokumentu papež Janez Pavel II. naštevava osem razlogov ali osem nalog, ki naj bi jih dosegal ta Svet.

V prvi vrsti naj pokaže zanimanje Cerkev za sleherno kulturo. Saj to ni nič novega, to je Cerkev delala skozi vsa stoletja in bila vedno ne le spremljevalka, ampak celo pobudnica in graditeljica kulture. »Evropska kultura« se še vedno imenuje krščanska kultura. S tem pa ni rečeno, da je kultura po sebi krščanska ali nekaka »dekla« Cerkev. Cerkev in kultura imata vsaka svoje življenje, a obe sta za istega človeka, zato morata ne le sodelovati, ampak se vraščati. Zato tudi pri evangelizaciji govorimo o inkulturaciji. To pomeni: ne usužnjevanje kulture, ki že obstoji, ampak požahenje kulture z evangeljsko resnico, s čimer posamezna kultura nič ne izgubi, ampak se le obogati.

Svet naj sodeluje, to je drugi namen, z vsemi kulturnimi ustanovami, ki jih Cerkev že ima, in naj njihovo delo koordinira.

Iz tega je razumljiva tretja naloga: dialog s posameznimi škofskimi konferencami, ki žive vsaka v svojem kulturnem območju.

Prav ta je četrti namen, da sodeluje in stalno dialogira z mednarodnimi katoliškimi ustanovami, z univerzami in vsemi vejami njihovih ustanov.

Tudi peta naloga je važna: Svet naj zasleduje vse delo vseh organizmov kurije Svetega sedeža, ne da bi posegel v njih svojsko področje, pa nič manj vseh mednarodnih ustanov, začeti z UNESCO, da se Sveti sedež lahko udeležuje vseh mednarodnih zborovanj, študijskih dni in kongresov teh organizmov. Kjer se državna oblast zares zanima za omiko in dobrobit človeka, naj bi Svet imel povezavo tudi z njo.

Na tiho je mišljeno, ali lahko si to vprašanje zastavimo: kakšno naj bo sodelovanje z državami, ki pod geslom »kulture« zasledujejo ateizacijo. Tako naj bi bilo razumeti sedmi namen Sveta. Vsekakor bo to vprašanje važno posebno v deželah, ki niso krščanske in kjer je že kulturno življenje visoko razvito ali kjer se na podlagi »primitivne« kulture ustvarja nova. Prenašanje in širjenje evropske kulture na račun ali pod plaščem evangelizacije je Cerkev že zdavnaj zavrgla. Kolikor bi državne oblasti za to ne bile zainteresirane, naj se Tajništvo obrača na posamezne organizacije ustvarjalcev katerekoli vrste in z njimi ustvarja dialog. Z njimi naj išče možnost za mednarodna srečanja in skupni študij.

Končno v osmi točki papež daje nalogo, naj v Rimu samem omogočajo srečanja kulturnikov ali skupin, da se pobježi spoznanju z mislijo novo ustanovljenega Sveta. To delo se papežu zdi važno in je misel nanj že dolgo nosil v srcu.

F. S.

Navezava diplomatskih stikov z Vatikanom

Danska, Norveška in Švedska so navezale diplomatske stike z Vatikanom. Diplomatski stiki so bili pretrgani, ko so pred štirimi stoletji te države sprejele protestantsko vero. Pred pol leta je navezala diplomatske stike z Vatikanom Anglija. Trenutno ima nekaj nad sto držav diplomatske stike z Apostolskim sedežem.

Ob novi deželni krizi

Nova vlada s starimi imeni

Poletna vročina je prinesla s seboj tudi razne politične krize, znamenje, da tudi vreme s svojim pritiskom lahko negativno vpliva na javna dogajanja. Naj bo tako ali drugače, dejstvo je, da smo imeli v najhujših vročih dneh dve pomembni in nelahki krizi: prva zadeva našo deželo in njeno vladno, druga pa rimsko vladno. O tej je bilo že veliko pisanega in je še, treba pa je, da nekoliko osvetlimo tudi prvo krizo z odstopom naše deželne vlade.

Znano je, da je predsednik deželnega odbora odv. Antonio Comelli podal ostavko že prejšnji mesec, in to v skladu z navodili svoje stranke — DC —, ki je zamerila drugim strankam laično-socialističnega bloka sestavo novih odborov na tržaški pokrajini in občini brez DC in z Listo za Trst. V resnici se Krščanska demokracija pravzaprav sklicuje pri tem na odgovor iz meseca februarja, ki so ga podpisale stranke DC, PSI, PSDI, PRI, PLI in SSK ob sestavi nove deželne večine. Stranka relativne večine je namreč v tem aktu videla nekako zavrnitev prej omenjenega deželnega sporazuma, saj slednji določa, da se bo v vseh upravah dežele iskalo predvsem podobne rešitve kot za samo deželno vladno. Lahko torej rečemo, da je imela v tem smislu Krščanska demokracija tudi svoj prav, ko je obtožila nelojalnosti ostale stranke, ki so sedaj sodelovale z njo v deželni večini.

Predsednik Comelli je torej odstopil in

s tem je avtomatično oz. po statutu odpadel tudi deželni odbor. Odprta je kriza, ki jo sedaj skušajo prizadete stranke počasi reševati. Vedeti pa je treba, da smo manj kot leto dni pred novimi deželnimi volitvami in da ima zato ta kriza sedaj še poseben prizvok.

KAKSNE MOZNE RESITVE?

Vodstva posameznih strank v deželi Furlaniji-Juljski Benečiji so že pokazala na različne možne rešitve krize. Dejstvo pa je, da nobena od sedaj nakazanih rešitev ne zadovoljuje vseh prizadetih. Ena možna rešitev bi bila enobarvna demokratska vlada do volitev s podporo te ali one skupine v deželnem svetu. Sama DC pa si želi kake politične povezave, saj ve, da tudi enobarvna vlada ne bi (vsaj taktično) koristila za volilno propagando.

Socialisti so prišli na dan s čudnim predlogom. Lista za Trst naj bi podprla deželno vladno DC, DC pa sedanji laično socialistični blok v obeh tržaških upravah. Ta predlog seveda ni stvaren in je gotovo le kak poskusni balonček, s katerim bi se lahko v nadaljevanju pogajanje merile druge sile. Zanimivo, da je prišel prav od strani PSI, torej stranke, ki je bila tudi v tem primeru skrit režiser političnih manevrov!

Se najbolj težka pa bi bila verjetno sestava take deželne večine, kot je bila

doslej. Vedeti je namreč treba, da novi blok socialistov in laičnih strank skupno z Listo za Trst ne misli popustiti pri sedanjih odborih v Trstu.

Večine so torej že izbrane za tržaške glavne odbore, ostaja pa dežela. Iz tega skoraj gordijsko zapletenega vozla bo težko najti primerno rešitev, kaj šele pravi izhod.

Ni naš namen analizirati političnega položaja na Tržaškem, ki smo ga pa tu morali omeniti zaradi nastalega svojkega položaja in povezave z deželno krizo. Vsekakor je dejstvo, da so ta teden že v teku nova pogajanja med strankami. Na pobudo Krščanske demokracije so se zbrali in poskušali najti izhod iz slepe ulice.

VLOGA SLOVENSKE SKUPNOSTI

Prej nismo posebej omenjali mesta oz. vloge, ki jo v tem kontekstu ima slovenska stranka. Gotovo ni stala pasivno ob strani, čeprav ima seveda pri vsem tem sorazmerno manjšo vlogo. Krize ni povzročila Slovenska skupnost, zato je tudi ne bo prvenstveno reševala. Bo pa gotovo po svojih močeh sodelovala in se zavzela za kako obliko sodelovanja med demokratičnimi strankami kot je to delala doslej.

Na Tržaškem je SSK že pri pogajanjih za nove odbore zavzela zelo jasno stališče. Sklenila je, da ne bo sodelovala v manjšinskih odborih, praktično brez Krščanske demokracije, s samimi laiki-socialisti in Listo za Trst. Ta njena odločitev je bila gotovo zelo na mestu in ustrežna. Tako ima pravzaprav tudi Slovenska skupnost edina od dosedanjih zavetnikov v šeststrankarski večini (poleg DC) proste roke in tudi odprta vrata za nove rešitve.

V deželnem merilu je imela slovenska stranka od februarkega sporazuma dalje svoje pomembno mesto s predsedstvom sedme deželne komisije (za promet, turizem in prevoze), ki ga je že pokazala v delu svojega predsednika svetovalec dr. Draga Stoke z važnimi pobudami na mednarodnem področju. Slovenska skupnost sedaj ne išče kakih novih stolčkov ali podobnega, zahteva pa tisto priznanje, ki ji kot lojalni in odgovorni politični sili gre. Zato se bo prav gotovo na pogajanjih med strankami zavzemala za tako rešitev, ki bi pravično upoštevala predvsem težnje slovenskega prebivalstva in rešitev naših glavnih političnih problemov.

NAŠI ZAKLJUČKI

Jasno je, da pri tem ne bomo še potegnili absolutno veljavnih zaključkov tudi če smo to nakazali v podnaslovu. Mislimo pa, da mora sedanja deželna kriza tako ali drugače pripeljati do nove rešitve, do novih odnosov med glavnimi strankami nekdanje koalicije. Gotovo bo stvar zelo delikatna in težavna.

Čez dobrih devet mesecev bo prišlo do deželnih volitev. Stranke si zato ne morejo in ne smejo privoščiti luksusa, da bi iz reševanja te krize delale že predčasno volilno kampanjo. Problemi so preveč resni, da bi jih sedaj reševali v kaki demagoški in agitatorski luči. In prav zato pričakujemo čim več čuta politične in moralne odgovornosti vseh prizadetih. Volilna kampanja naj se razvija ob svojem času in volivci sami bodo dobro prešteli delo strank in njih odgovornosti pri vsem tem.

Če še ob koncu potegnemo kako vzporednico z reševanjem vladne krize, lahko ugotovimo, da je prav socialistična stranka — kot smo že prej podčrtali — tisti dejavnik, ki je v Rimu umetno začela krizo. Na deželi pa je ista stranka s svojimi predhodnimi manevri v Trstu krizo prav tako povzročila. Čudno je, da so jo letos tržaški volivci (pa verjetno ne slovenski) pri junijski izbiri tako bogato nagradili...

Slovenska javnost pa bo gotovo budno spremljala potek in razplet te politične igre in ob pravem času in na pravem mestu znala potegniti primerne zaključke!

Spectator

Ob 120-letnici smrti škofa Antona Martina Slomška

»Hvaliti hočem vrle može, naše očete v njih rodovinah! Bili so slavni može, svetovalci s svojo razumnostjo in vidci vseh reči s preroškim darom: modri govorniki v svojih knjigah in predstojniki v svojih službah; izumili so pesmi po pravilih, napisali modre izreke. Na veke ostane njih spomin in njih slava ne ugasne; njih ime živi od roda do roda. O njihovi modrosti pripoveduje občina in njih hvalo oznanjuje skupščina« (prim. Sir 44,1-15).

Tako je začel Slomšek uvod v svoj spis: »Slava rajnim rodoljubom in utemeljiteljem našega slovstva.« Če veljajo te svetopisemske besede za katerega Slovenca, veljajo v prvi vrsti zanj. Dr. Fr. Kidrič je v Stanojevičevi Narodni enciklopediji zapisal o Slomšku, da »kot duhovnik in škof zavzema prvo mesto v slovenski zgodovini po Cirilu in Metodu« (IV,245). Podobno oceno so izrekli že Slomškovi sodobniki in poznejši proučevalci njegovega življenja: »Slomšek je svetla zvezda, ki nam je svetila in kazala pot, po kateri naj hodimo, da rešimo narod iz tujih spon in mu pripravimo srečnejšo bodočnost« (Vošnjak I,131).

Pred nami je Slomšek kot pedagog in šolnik, pisatelj in pesnik, govornik in učitelj materinega jezika, veliki rodoljub in domoljub, izreden dušni pastir in ekumenski delavec... Pred nami so njegova velika dela, ki jih je opravil s preroškim darom: bratovščina sv. Cirila in Metoda, Mohorjeva družba, prenos škofijskega sedeža iz St. Andraža na Koroškem v Maribor, ustanovitelj teološke šole v Mariboru in obojnega semenišča, vrsta njegovih pedagoških del in pastoralnih pitež...

Bil je »sloveč mož in oče« ne le slovenskega šolstva in s tem slovenske izobrazbe, ne le slovenske narodnosti in narodne zavednosti, marveč »sloveč mož in oče« slovenske vernosti.

Kakor so bili starozavezni očaki in preroki nekako daljnovidni, ki so skoz odrešitveno zgodovino v medsebojnih tisočletnih razdaljah nosili, čuvali in branili pravo vero, tako je Slomšek v zgodovini slovenske vernosti tisti nosilni steber, na katerega je bila po več stoletnih razdaljah navezana vodilna nit verskega nauka

Mariborski škof dr. Franc Kramberger

in življenjskega dela prvih slovanskih apostolov. Če sta solunska brata »prvi dve zvezdi našega verozakona«, je Slomšek tretja zvezda, ki bo svetila našim narodom, dokler ne ugasne lepo ime matere Slave.

120-letnica rojstva je priložnost, da se mu s hvaležnostjo oddolžimo, hkrati pa poživimo njegovega duha v sebi in med nami, da homo njegovo dediščino ne le ohranili, marveč jo s pridom uporabimo in obogateno z našim delom izročili naslednjim rodovom.

S tem namenom so obhajali Slovenci v ZDA 4. julija letos Slomškovo nedeljo v Lemontu. To vodi slovenske vernike v matični domovini k obhajanju vseslovenske Slomškove nedelje. Osrednja jubilejna proslava bo letos v Mariboru 19. septembra; udeležili se je bodo vsi slovenski in nekateri sosednji škofje iz Avstrije. Z veseljem smo prejeli tudi vest, da bodo oktobra podobni Slomškovi spominski dnevi tudi v tržaški škofiji med našimi rojaki.

S Slomškovo željo: »Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodne omike« vas vse pristrčno pozdravljamo!

† Franc Kramberger, škof

Palestinci zapuščajo Libanon

V soboto 21. avgusta je prvi transport palestinskih borcev zapustil od Izraelcev oblegani Bejrut ter po morskoti poti dosegel Ciper. Temu oddelku so v naslednjih dneh sledile nove čete. Umik nadzirajo francoske mirovne sile, medtem ko bodo italijanske prispele na pozorišče ta petek.

Istočasno z odhodom Palestincev ima Libanon tudi novega predsednika države, ki bo službo nastopil 23. septembra. Je to 34-letni Bashir Gemayel, poveljnik krščanske vojaške grupacije falangistov. Od 92 poslancev libanonskega parlamenta se jih 30 volitev ni udeležilo, od 62 navzočih pa je 57 poslancev oddalo glas za Gemayela. Tega so podprli tako kristjani kot zmerni muslimani, odklanjajo ga pa libanonski levičarji, ki že napovedujejo, da bo Libanon postal dežela vojaške diktature.

Dejansko pa pomeni Gemayelova izvolitev zavrnitev levičarske usmeritve države in težnjo, da Libanon zapustijo vse tuje čete, zlasti sirske, ki so pred leti nepozvane prišle »miriti« deželo. Seveda so z Gemayelovo izvolitvijo zadovoljni tudi Izraelci, ki niso nikdar skrivali svojih simpatij za libanonske kristjane, ki so s svoje strani prav tako nevoljno prenašali prisotnost Palestincev na svojih tleh kot sami Izraelci. Vsi Libanonci upajo, da bo z odhodom Palestincev končno nastopil čas narodne pomiritve in materialne obnove države.

★

Radosti so naše peruti, trpljenje pa naše ostroge (J. P. Richter).

Raztresene obmorske misli o taboru SGS 1982

Udeleženci tabora pri sv. maši v nedeljo 1. avgusta

Lignano Sabbiadoro, 19. 8. 1982

Dan je prekrasen: sončni žarki neusmiljeno pripekajo (dvignili so živosrebrni stolpec že nad trideset Celzijevih stopinj), nebo je jasno kot ribje oko, pesek, po katerem hodim, se je tako razbelil, da le še s težavo skakljam po plaži od sence do sence, ki jih delijo gosto posejani odrešujoči sončniki; kratka: klasičen poletni dan! Tudi nad stotisočglavo množico, ki željno steguje svoje z mastni in olji namazane »krake«, da bi čimbolj očrneli, in poslušajo tranzistorje, ki nenehno oddajajo razne »Un'estate al mare...«, je v skladu s tistimi televizijskimi posnetki, ki uprizarjajo »prave« počitnice pri morju.

Prizadet od tolike toplote in naveličan pogleda na anonimno maso ljudi, ki se vsa enako vede, iščem nekoliko hlada in miru: ves poten usmerim korake proti pristanišču, kjer sedem na klopcu pod drevesa. Pogled mi nehoti sam kroži po barakah, jatah in jadrnicah domačih, predvsem pa nemških turistov, ki so tule varno zasidrane. Njihovi jambori, ki ustvarjajo skoro nekaj godič, me spominjajo na neke druge jambor, ki je začel svoje slavno življenje natanko pred mesecem dni in ki se je mogočno dvigal v nebo tam med hribi pod Mangartom od ponedeljka 19. julija (druga dne tabora SGS) pa do nedelje 1. avgusta 1982, ko smo ga tik pred odhodom podrli. Osemnajst metrov visok drog - simbol in ponos celega tabora.

Misel mi je že zaplavala tja gor, v Log. Kako različni ambient! Tu živčav moderne civilizacije in brezčilno »počitniško« življenje, tam pa nebeški mir in pa smotno organizirano bivanje in skupnosti, ki ga urejujejo skavska načela in pa skupaj določena pravila. Kako vnebovpijoče se mi tu javlja napaka, ki jo marsikdo zagreši, ko obravnava skavtski tabor in ga, meni nič tebi nič, definira »počitnice«!

Ne, odpravimo že enkrat to zmotno prepričanje, ki je še vkoreninjeno v naši javnosti in celo med nekaterimi skavti! Treba je spoznati, da je poletni tabor skavtov in skavtinj »višek delovanja in priložnost za preverjanje med letom pridobljenega znanja ter vaja za življenje v skupnosti«, kakor stalno poudarjamo.

Sedaj pa nekaj kronike. Naš prihod z avtomobili staršev, ki jim gre uradna zahvala organizacije, je v nedeljo 18. julija popoldne pozdravilo tisto kisle vreme, ki nas je potem spremljalo, zdaj v večji zdaj v manjši meri, celih petnajst dni. Marsikdo je o tem komentiral: »Naš duhovni asistent Marjan je izgubil direktno zvezo z Bogom in njegovim meteorološkim centrom!«

Pravi skavt pa se ne boji dežja in si zna organizirati življenje slabemu vremenu navzlic: takoj je na kraju, ki smo ga že od lani dobro poznali, stalo okrog trideset šotorov - provizoričnih bivališč za približno stotrideset deklet in fantov, ki so sklenili, da bodo preživeli petnajst dni v direktnem stiku z naravo, bliže Stvarniku in v stalnem skupnem bivanju z brati skavti in sestrami skavtinjami in se zaradi tega morda odpovedali lepšim in bolj brezskrbnim počitnicam. Na vsak način pa je skavtski tabor hočeš nočeš nepozabna izkušnja, ki bogati posameznika, v življenju tako novince, ki se prvič pada od doma brez spremstva staršev, kot voditelja, ki mu tabor predstavlja predvsem skrb in odgovornost, kot še starešine, ki mu je teh petnajst dni morda priložnost za obnavljanje spominov na minule tabore, ki jih je preživljal še kot izvidnik.

Spontano se vsiljuje vprašanje: Ali niso vsi tabori enaki? In pa: Kaj ločuje en tabor od drugega, da je vsak posebnost in ima lastne značilnosti, ki ga delajo edinstvenega in neponovljivega? Ti dve vprašanji tarata venomer tudi vodstvo samo, ki si na vse pretege prizadeva, da bi tako ali drugače skušalo razbiti enoličnost in uvesti

kako novost, ki bi popestrila taborno življenje.

K sreči nam je letos priskočil na pomoč psiček »Fufi«, nekoliko misteriozna taborna »mascotte«, ki nam je s svojo prisotnostjo-neprisotnostjo dvigal moralo tudi v trenutkih, ko bi v normalnih pogojih že popustili. Najlepše pa ga opisuje besedilo pesmi, ki ga je letošnje vodstvo sestavilo za taborni festival na melodijo znane popevke iz 70. let »Che sarà?«:

V Logu so šotori že pokonci,
skavtični polni dela se potijo,
vse je kot po navadi, »škatle« polne,

[»štufi« vsi,

ta tabor nekaj novega res ni.

'N ki bo to,

če na taboru nič novega ne bo?

Bomo brado imeli dolgo kakor kralj

[Matjaž

in skavtski duh nam bo le prazna laž?

A k sreči nas obiskal je prijatelj,

ki več velja kot vsakršen zaklad,

ime on FUFi nosi, radi imamo ga vsi

in dobro voljo on povsod deli.

'N ki bo to,

če na taboru bi FUFi-ta ne b'lo?

Ko zvečer »hip, hip, hurà« za FUFi-ta

[mi vzklikamo,

veselo nam zalaja v temo.

V naši sredi FUFi, glej, leži

in leno po šotorih se vali.

Smo skavti enoglasno ga izbrali za

[»mascotte«,

da srečen bil bi ves slovenski rod.

'N ki bo to,

če na taboru bi FUFi-ta ne b'lo?

Pa čeprav ga marsikdo ni videl in še

[dvomi o njem,

gibalo je dejanjem našim vsem.

V taboru sem našel si dekle,

oh, skavtinjo, ki mi pogodu je,

a ona nora od mene že za drugim

[proč drvi,

v roki ostaneš le mi FUFi ti.

'N ki bo to,

če na taboru bi FUFi-ta ne b'lo?

Brez tolažbe in brez upa bi doma

[se žalostil,

brez FUFi-ta bi revež velik bil...

FUFi-tova je torej zasluga, da je vzdušje ostalo na višku kljub morda ne vedno prvostinski kuhinji, povprečnim tabornim zgradbam in vsebinsko revnim tabornim ognjem. Tudi on je prav gotovo pripomogel k večji sproščenosti v odnosih med vodstvom in »podložniki« (sedem plus osem vodov) in iz tega izhajajoči naravni disciplini, brez potrebe po stalnem kričanju in opominjanju. Moram pa priznati, da mu je to le bolj uspelo v prvem tednu...

Zadnja leta naši tabori presegajo zgolj zasebno raven in delovanje SGS, posebno

IZ KANALSKE DOLINE

Srečanje na Sv. Višarjah

Medtem ko je bilo v soboto 21. avgusta vreme na Tržaškem in Goriškem turobno, pa so tisti, ki so se udeležili srečanja sosednih ljudstev na Sv. Višarjah imeli sončen in prijeten dan. Ze zelo zgodaj je začela voziti žičnica, kajti romarjev je bilo zelo veliko. Med njimi so kot običajno prednjačili Slovenci.

Ob 11. uri je bila v svetišču sv. maša. Pri njej je somaševalo 5 škofov in 20 duhovnikov. Škofje so bili ljubljanski nadškof Šuštar, nadškof Battisti iz Vidma, škof Kapellari iz Celovca, škof Smith iz Marquette v ZDA, osmi naslednik škofa Barage in pomožni škof Pizzoni iz Vidma. Priložnostne misli so v slovenščini, italijanščini in nemščini povedali škofje Šuštar, Battisti in Kapellari. Med mašo se je molilo in pelo v štirih jezikih.

Sklenjeno je tudi bilo, naj bi se ta srečanja sosednjih ljudstev v bodoče vršila izmenoma vsako pot v eni izmed sosednjih držav. Tako naj bi prihodnje leto prišle na vrsto Brezje, leta 1984 pa Gospa Sveta na Koroškem. Datum pa ostane kot do sedaj prva sobota po Marijinem vnebovzetju.

Molitveni dan za duhovne poklice na Brezjah

V soboto 11. septembra bo tudi letos na Brezjah skupen molitveni dan za duhovne poklice. Želja je, da bi se tega dneva udeležilo čim več duhovnikov, redovnikov in redovnic, kakor tudi staršev bogoslovcev, semenščnikov, duhovnikov in redovnikov. Začetek bo ob 10. uri z veliko koncembracijo pred cerkvijo.

Letošnje molitveno srečanje naj bi potekalo pod geslom: Družinska molitev - temelj tudi duhovnih poklicev.

APOSTOLSTVO SV. CIRILA IN METODA V TRSTU

pripravlja

DVODNEVNO POTOVANJE NA ŠTAJERSKO

v zvezi z vseslovensko proslavo ob 120-letnici smrti svetniškega škofa A. M. Slomška, ki bo v Mariboru 19. septembra 1982. Potovanje bo poteklo v dneh 18. in 19. septembra z obiskom Celja, Ponikve in nato udeležbe na slovesnosti v Mariboru. Prijavit se je treba čimprej v Domu bl. p. Leopolda Mandiča pri Domju, tel. 820356 ali pri odbornicah, tel. 415351 in tel. 412527. Prijave sprejema tudi uprava Katoliškega glasa, tel. 83177. Upamo, da bo naša prisotnost pri tej slovesnosti številna, nam vsem pa v veliko duhovno veselje.

Robovo znamenje Sv. Trojice na ljubljanskem Kongresnem trgu

V Naših razgledih je Bojan Stih zapisal: »Znamenje smo na Kongresnem trgu kmalu po osvoboditvi odstranili. V imenu boja proti klerikalizmu in misticizmu. Potem smo čez deset let in več znamenje spet postavili na staro mesto. Prišel je namreč čas streznitve...«

Zgodovinar Nace Šumi pa v naslednji številki Naših razgledov dopolnjuje: »Figuralni del znamenja je bil odstranjen med vojno zaradi nevarnosti poškodb ter je bila izdelana kopija spomenika. Res je, da prva povojna leta niso bila naklonjena ponovni vzpostavitvi spomenikove celote. Res pa je tudi, da je na stvar opozoril Edvard Kardelj ob nekem sprehodu skozi mesto. In tako smo na njegovo pobudo, posredovano pristojnim mestnim organom (v Ljubljani), leta 1959 postavili na ohranjen podstavek kopijo figuralne skupine.«

Ljubljanski Kongresni trg je vse do leta 1959 imel ob Titovi cesti kamnit steber oz. del znamenja Sv. Trojice, brez kipa. Marsikdo, posebej mlajši, ki niso vedeli, da je na tem stebru bil kip, so se spraševali, zakaj strči tu ta prazen steber. O tem stebru in o kipu Sv. Trojice so znane najrazličnejše verzije. Kardelj bi se gotovo za Robov kip ne zavzel, če bi ga ne bil že »pred tistim sprehodom« neki slovenski duhovnik zelo energično opozoril na kraje religioznih predmetov, ki jih ne moremo imenovati tatvine, ker so jih posamezniki z dovoljenji ob belem dnevu počenjali. Šlo je za kipe iz obcestnih znamenj, portalov, grajskih kapel in parkov, ki so zakonito romali v privatne zbirke, vrtove, atrije ali vikende. Želja: »Odstraniti iz javnosti vse, kar je versko, je bila in bo v domovini še vedno prisotna!« Pri Robovem kipu Sv. Trojice, ki je bil skupaj s kopijo shranjen v ljubljanskem Mestnem muzeju, se je prav v tistem času govorilo, da že »dobi-va noge«. Tako se je »nekam založil«, kot poroča Nace Šumi, kovinski del znamenja - golob, simbol Sv. Duha. Tega niso »utegnili odkriti«, kje naj bi bil. (Komentar ni potreben, kam takšne stvari romajo!) Ob tem se sprašujemo: »Kdaj bodo v domovini končno začeli ceniti stvari, ki so naša duhovna dediščina, čeprav nimajo nadaha uradne ideologije?«

tržaške novice

Slomškova proslava na Tržaškem

Mariborska škofija se pod vodstvom svojega škofa Franca Krambergerja pripravlja na vseslovensko proslavo prvega mariborskega škofa A. M. Slomška, ki bo v Mariboru ob 16. do 19. septembra. Slovesni zaključek bo v nedeljo 19. septembra. Udeležili se je bodo tudi zamejski Slovenci iz Trsta, Gorice in Celovca.

V »Družini« smo z veseljem brali, da je zelo uspela Slomškova nedelja v ZDA 4. julija v Lemontu. Vodil jo je sedanji mariborski škof. V Rimu pa bo od 20. do 24. septembra simpozij o Slomšku, kjer bodo govorili priznani strokovnjaki.

Prav je, da se tudi v zamejstvu zbudi zanimanje za moža, ki je bil buditelj verskega in narodnega življenja in sicer v težkih časih, ki so obarvani z marčno revolucijo leta 1848, z jožefinizmom, janzenizmom in racionalizmom ter hudim nemškutarstvom.

Zato smo se odločili tudi mi v Trstu, da priredimo Slomškovo proslavo, ker imamo dve ustanovi: slovensko učiteljske A. M. Slomšek v Trstu in pa Slomškov dom v Bazovici. Proslava bo 17. in 18. oktobra; vodil jo bo mariborski škof Franc Kramberger. Tega srečanja mariborskega škofa s slovenskimi verniki ob svetlem spominu na Slomška se veseli tudi tržaški škof Bellomi, ki se je ta mesec srečal v Bočni na Štajerskem z mariborskim škofom.

Te dni smo že prejeli pismo Slomškovega naslednika, namenjeno tržaškim zamejcem. Sledili bodo vsak teden temeljiti, a obenem preprosti sestavki izpod peresa raznih strokovnjakov, ki so in še sedaj prou-

čujejo to izredno osebnost.

Vabimo vas, da berete te članke in si tako ustvarite pravo sliko o veličini A. M. Slomška in se tako pripravite na njegovo proslavo na Tržaškem. - Marjan Živc

Prosek

V nedeljo 5. septembra bo na Proseku vsakoletna Marijanska procesija. Ob 16. uri bo sv. maša, nato pa procesija po vasi s kipom Matere božje. Pred praznikom bo v župnijski cerkvi tridnevna, ki jo bo vodil dr. Stanko Janežič, nekdanji duhovni pomočnik na Proseku-Kontovelu.

Potovalni tabor

Pred kratkim se je zaključil eden izmed šestih taborov, ki jih je letos priredila tržaška veja SZSO (Slov. zamejska skavska organizacija), in ki je bil namenjen najstarejšim članom. Petnajst roverjev in popotnic, tj. fantov in deklet od 16. leta dalje je taborilo pri Viškorši v Beneški Sloveniji. Načelnik je bil Marjan Jevnikar, pomagali pa so mu še nekateri roverji in popotnice. Tabor je bil na istem prostoru, kjer je prej potekel eden izmed taborov izvidnikov in vodnic, tj. skavtov in skavtinj, ki spadajo v srednjo starostno dobo. Odlični stiki z domačini, ki so jih vzpostavili udeleženci prejšnjega tabora, so bili kmalu obnovljeni. Osebnosti in predavatelj prof. Viljema Černa in župnika Artura Blasutta so pripomogli, da so skavti in skavtinje spoznali krajevne značilnosti in razmere, ki vladajo v Beneški Sloveniji. Dobro so se vživeli v vaško stvarnost, saj so sodelovali pri organizaciji vaškega praznika in to cela dva dneva. Delo v korist vaški skupnosti in posameznikov je bil bistveni del tabornega programa, saj imajo roverji in popotnice geslo: »Služiti bližnjemu«.

Redno potekanje tabornega življenja je nekoliko motil dež, kljub temu je prišel na vrsto izlet v bližnji Zavrh in v jamo, nočni orientacijski pohod ter razna predavanja in vaje. En dan je bil posvečen duhovnim vrednotam, ki so prisotne v skavtizmu, vodil pa ga je g. Tone Bedenčič.

Po enem tednu se je začel potovalni del tabora. Skavti in skavtinje so podrl šotore in se odpravili na štiridnevno turo, ki jih je peljala po planinski poti SPDT od Viškorše do Kanina. Prvi dan je pot šla čez Viškorške gore do prelaza Tanameja v Terski dolini, drugi dan čez sedlo Zajavor in prelaz Karnica do Ravence v Reziji. Tretji dan je pot vodila iz Ravence v Solbico, na sedlo Buja ter po Visoki rezijanski poti do Škrbine v Senožečah, od tu pa dalje do kočice Gilberti na Kaninu. Hoje je bilo za ves dan in tako tudi četrti in zadnji dan, saj so se spustili na Nevejski preval, nato se vzdignili na planino Pecol pod Montažem. Tu so zapustili pot SPDT in po Visoki poti Reklancice dospeli do vlaka v Klužah (Chiusaforte). Te štiri dni je spremljalo lepo vreme in gorski svet je bil res čudovit, zato je kljub dolgi in naporni poti ostal ta tabor vsem udeležencem v najlepšem spominu. - m/j

UTRIP CERKVE

Predavanja na Slomškovem simpoziju v Rimu

Slovenska teološka akademija v Rimu prireja od 20. do 25. septembra Slomškov simpozij. Naslovni predavatelj so sledeči: Zgodovinski okvir Slomškovega delovanja; Slomškov značaj; Viri in struktura Slomškove duhovnosti; Slomšek, učitelj duhovnosti duhovnikov in bogoslovcev; Slomšek, učitelj duhovnosti redovnikov; Slomšek in slovenske šolske sestre; Slomšek in družinska duhovnost; Slomšek, ustanovitelj Družbe sv. Mohorja; Ciril-Metodovo gibanje; Slomšek in stiki s Sv. sedežem; Slomšek in Baraga; Slomškov lik v umetnosti.

Umrla je mati škofa Ambrožiča

V Torontu je 25. julija umrla Helena Ambrožič, mati škofa Lojzeta Ambrožiča. Pogreb je bil 27. julija. Vodil ga je sin, škof Ambrožič ob navzočnosti 10 škofov in kardinala Carterja. Pogrebna maša je bila v cerkvi Marije Pomagaj. Sinu, škofu Ambrožiču izrekamo naše sožalje.

Porast duhovniških posvečenj v Avstriji

Letos je bilo v Avstriji posvečenih 67 novih duhovnikov. Najnižje število novomašnikov je bilo leta 1979, samo 49. Lani in predlanskim se je število dvignilo na 59. Rahlo izboljšanje položaja se opaža pri škofijskih in redovskiških duhovnikih.

Očetje goriških skavtov pomagajo sinovom pri podiranju taborskih objektov

